

REZUMAT 1. **Programe de educație
parentală pentru
reducerea violenței:**
De ce sunt importante.

Mulțumiri

Acest rezumat a fost redactat de Kate Doyle împreună cu Alessandra Guedes (UNICEF), Christine Kolbe-Stuart (UNICEF), Clara Alemann (Equipundo), Lina Digolo (Prevention Collaborative), Lori Heise (Prevention Collaborative) și Ruti Levtoy (Prevention Collaborative).

Următoarele persoane au revizuit sau au oferit contribuții: Gary Barker și Giovanna Lauro de la Equipundo; Chemba Raghavan, Emma Ferguson, Felicity Brown, Floriza Gennari și Marcy Levy de la UNICEF; Beatrice Ogutu și Moureen Ochieng de la ICS-SP Africa; Kathy Durand, Dominique Maidment, Ritha Nyiritunga, Rubina Singh și Oluwatobiloba Ayodele de la Prevention Collaborative; și Katy Chadwick (consultantă independentă). Editarea stilistică a fost realizată de Jill Merriman, iar designul a fost realizat de Blossom.

Elaborarea acestui rezumat a fost finanțată de Fundația Oak printr-un grant acordat organizației „Prevention Collaborative”.

Citarea sugerată

UNICEF Innocenti - Biroul Mondial de Cercetare și Previziune, Prevention Collaborative și Equipundo, Programe de educație parentală pentru reducerea violenței împotriva copiilor și a femeilor. De ce sunt importante. Rezumatul 1, UNICEF Innocenti, Florența, 2023.

Publicat de

UNICEF Innocenti - Biroul Mondial de Cercetare și Previziune

Via degli Alfani 58

50121, Florența, Italia

Tel.: (+39) 055 20 330

Email: innocenti@unicef.org

Rețele sociale: @UNICEFInnocenti pe Facebook, Instagram, LinkedIn, Twitter și YouTube

În parteneriat cu

Prevention Collaborative.

Email: support@prevention-collaborative.org

Social media: [X \(Twitter\)](#), [Facebook](#) și [LinkedIn](#)

www.prevention-collaborative.org

Equipundo: Centrul pentru Masculinități și Justiție Socială

1367 Connecticut Avenue NW, Ste 210

Washington, DC 20036

Social media: [X \(Twitter\)](#), [Facebook](#), [Instagram](#) și [LinkedIn](#)

www.equipundo.org

Introducere

© UNICEF

Programele de sprijin pentru părinți și îngrijitori se află într-o poziție unică pentru a reduce violența în familie — în special, violența împotriva copiilor și împotriva mamelor. Ambele tipuri de violență au consecințe pe termen lung asupra sănătății, dezvoltării și bunăstării copiilor. Deși foarte puține programe de educație parentală urmăresc în mod explicit să reducă atât violența împotriva copiilor, cât și violența împotriva femeilor, dovezile emergente arată că programele pot reduce ambele forme de violență simultan — evidențiind oportunități de îmbunătățire a programelor existente.

Acest rezumat este destinat practicienilor implicați în programe de educație parentală și urmărește să explice de ce este important să abordăm intersecția dintre violența împotriva copiilor și violența împotriva femeilor. Rezumă studiile disponibile privind modul în care aceste două forme de violență se intersectează, consecințele lor și dovezile emergente despre programe eficiente. De asemenea, descrie rolul normelor de gen inegale în perpetuarea violenței, în modelarea practicilor parentale și în influențarea oportunităților copiilor și de ce aceste aspecte contează pentru programele de educație parentală. Rezumatul este primul dintr-o serie concepută pentru a sprijini practicienii să integreze prevenirea violenței împotriva copiilor și a violenței împotriva femeilor, precum și promovarea egalității de gen, în programele de educație parentală existente.

Caseta 1. Subiectul principal al acestei serii: Programe de educație parentală pentru reducerea violenței împotriva copiilor și femeilor

Deși pentru a reduce expunerea copiilor la violența în familie este necesar să se lucreze cu persoane și familii, comunități, servicii și sisteme pentru a schimba atitudini, comportamente și norme, această serie evidențiază în mod intenționat programele de educație parentală. În multe comunități, programele de educație parentală ajung deja la părinți și îngrijitori. Dovezile sugerează că aceste programe pot fi consolidate pentru a reduce atât violența împotriva copiilor, cât și violența împotriva femeilor, precum și pentru a promova egalitatea de gen, pe lângă îmbunătățirea practicilor parentale și a rezultatelor pentru copii.

Seria de rezumate se concentrează pe:

- Cele mai frecvente forme de violență împotriva copiilor (VÎC) și violență împotriva femeilor (VÎF): disciplinare violentă din partea părinților și violență din partea partenerului intim (VPI), respectiv. Aceste tipuri de violență apar adesea simultan în familii și există dovezi care sugerează că programele de educație parentală pot reduce incidența acestora.
- Programe de educație parentală pentru părinții copiilor de vârstă fragedă, având în vedere beneficiile intervenției timpurii și disponibilitatea mai mare a dovezilor din aceste programe în ceea ce privește reducerea VÎC și VPI. Totuși, unele informații sunt aplicabile programelor pentru părinții copiilor mai mari și ai adolescenților.
- Părinții aflați în relații heterosexuale, întrucât dinamica de relație inegală de gen dintre femei și bărbați reprezintă un factor de risc pentru violența din partea partenerului intim, iar bărbații sunt principalii agresori. Deși violența în relațiile neheterosexuale — determinată, de asemenea, de dinamica de putere și control — nu face obiectul acestei serii, toți părinții și îngrijitorii, indiferent de sex, identitate de gen sau orientare sexuală, pot beneficia de programe de educație parentală concepute pentru a preveni violența și a promova medii de îngrijire protectoare pentru copii.

Folosim termenii „părinți” și „îngrijitori” pentru a ne referi la persoane cu un rol primar în îngrijirea copiilor, fie că sunt părinți biologici, adoptivi sau de plasament, bunici, alte rude sau tutori.

De ce contează prevenirea violenței în cadrul programelor de educație parentală?

Copiii au nevoie de relații stabile și de îngrijire protectoare cu unul sau mai mulți părinți ori îngrijitori și de medii familiale sigure și sprijinitoare pentru a supraviețui și a prospera. Cu toate acestea, prea mulți copii cresc în gospodării marcate de violență îndreptată împotriva lor și/sau a mamelor lor ori a îngrijitoarelor. Disciplinarea violentă — incluzând pedeapsa fizică și agresiunea psihologică din partea părinților și a îngrijitorilor — și VPI sunt, respectiv, cele mai frecvente forme de violență pe care le experimentează copiii și femeile.^{1,2} La nivel global, trei sferturi dintre copiii de 2–4 ani sunt supuși în mod regulat disciplinării violente din partea îngrijitorilor lor,³ iar o treime dintre femei suferă violență fizică sau sexuală din partea unui partener de-a lungul vieții.² Adesea, cele două forme de violență apar simultan.⁴ Prin urmare, la conceperea programelor de educație parentală contează faptul că:

Violența dăunează sănătății, dezvoltării și bunăstării copiilor. Atât disciplinarea violentă, cât și VPI se corelează cu numeroase efecte adverse asupra sănătății fizice și mintale a copiilor; asupra dezvoltării lor cognitive, socio-emoționale și comportamentale; precum și asupra performanțelor lor educaționale.⁵⁻⁷ Expunerea, în stadii timpurii, la oricare dintre aceste tipuri de violență poate afecta creierul în dezvoltare al copilului și îi poate modifica neurodezvoltarea.⁸ În consecință, le poate fi dificil să își regleze emoțiile sau să interacționeze cu ceilalți, iar pe măsură ce cresc pot manifesta agresivitate față de semenii lor și față de alte persoane. Aceste efecte negative pot fi amplificate atunci când copiii sunt expuși la multiple tipuri de violență, cu consecințe potențial de durată până în adolescență și vârsta adultă.⁴

Femeile afectate de VPI se confruntă cu numeroase urmări sociale și economice, dar și cu efecte asupra sănătății lor fizice și psihice, care le pot diminua abilitatea de a crea o conexiune cu propriii copii și de a le oferi o îngrijire receptivă.⁹⁻¹¹ Dacă părintele sau îngrijitorul are o sănătate mintală precară, acest lucru dăunează sănătății mintale a copiilor, bunăstării lor psiho-sociale și parcursului de dezvoltare.¹² Atât conflictul conjugal, cât și problemele de sănătate mintală cresc nivelul de stres al îngrijitorilor și le fac părinților mai dificilă autoreglarea emoțională în interacțiunile cu propriii copii. Studiile sugerează că femeile care experimentează VPI — și bărbații care o comit — sunt mai predispuși să-și disciplineze violent copiii.^{13,14} În unele cazuri, femeile pot recurge la disciplinare violentă pentru a gestiona comportamentul copiilor, încercând să evite escaladarea către violențe mai severe comise de tați sau de îngrijitori bărbați.¹⁵

Impactul violenței este unul persistent și intergenerațional, cu repercusiuni asupra copiilor, femeilor și bărbaților. Copiii care cresc în gospodării marcate de violență pot ajunge să considere violența o cale firească de a soluționa conflicte sau de a gestiona comportamente problematice. Expunerea la violență influențează și creierul în formare al copilului, generând tulburări, precum un control insuficient al impulsurilor, care îi sporesc probabilitatea de violență mai târziu.⁸ Cercetările sugerează că expunerea la violență în copilărie crește riscul de a deveni

agresor (în cazul bărbaților) sau victimă (în cazul femeilor) a violenței în adolescență sau la vârsta adultă, precum și riscul de a recurge, într-o zi, la violență împotriva propriilor copii.^{4,13,16} Totuși, asemenea cicluri intergeneraționale pot fi evitate. Prevenirea lor este posibilă prin relații cu un adult care oferă sprijin și afecțiune și prin dobândirea de abilități ca autoreglarea emoțiilor și rezolvarea conflictelor.

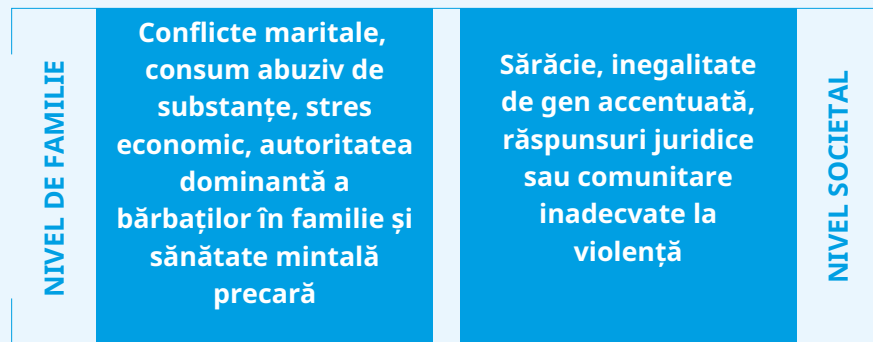
Programele de educație parentală sunt bine poziționate pentru a crește conștientizarea, a îmbunătăți relațiile și abilitățile părinților, și a reduce violența atât împotriva copiilor, cât și împotriva mamelor sau îngrijitoarelor, precum și pentru a promova sănătatea mintală și bunăstarea îngrijitorilor. Unele programe de educație parentală vizează deja prevenirea disciplinării violente a copiilor, totuși, doar câteva abordează explicit VPI. Cu toate acestea, cele două forme de violență împărtășesc factori de risc și norme comune, ceea ce face posibile soluții comune (a se vedea Caseta 2).

Ignorarea VÎC și VÎF reprezintă o șansă pierdută și poate chiar submina rezultatele urmărite de programele de educație parentală. De exemplu, dacă un program abordează disciplinarea violentă, dar nu și VPI, este posibil ca părinții să nu reușească să creeze interacțiuni sănătoase cu copiii și să nu adopte practici parentale pozitive. Chiar dacă programele reușesc să reducă disciplinarea violentă, copiii pot rămâne expuși VPI și consecințelor sale pe termen lung. Prevenirea VÎC și VÎF ar trebui privită ca parte integrantă a programelor de educație parentală.

Caseta 2. Factori de risc și norme comune, sprijinite de inegalitatea de gen

VÎC și VÎF au factori de risc comuni la nivel familial și societal:^{4,13}

Ambele tipuri de violență au la bază norme sociale comune: regulile, valorile și așteptările nescrise dintr-o comunitate, care sunt adesea impuse social. Normele sociale comune care susțin VÎC și VÎF includ norme care:^{4,17}

- Sprijină inegalitatea de gen și tolerează violența
- Promovează masculinități dăunătoare, bazate pe violență și control
- Tolerează disciplina violentă a copiilor și a femeilor
- Legitimează folosirea violenței pentru a rezolva conflictele
- Învinuiesc victimele și încurajează păstrarea problemelor în cadrul familiei, ceea ce descurajează solicitarea de ajutor
- Pun pe primul plan reputația agresorilor

Inegalitatea de gen stă la baza VÎC și VÎF, iar aceste forme de violență tind să o perpetueze:

- Norme de gen — așteptările sociale care definesc ceea ce este considerat un comportament „adecvat” pentru persoane în funcție de sex — constituie factori de risc pentru violență.¹⁸ Norme de gen dăunătoare — care devalorizează femeile și fetele, consolidează supremația și agresivitatea masculină și creează ierarhii de putere — perpetuează violența și sunt adesea invocate pentru a o justifica.
- Sprijinul pentru aceste norme este corelat cu violența: bărbații care sprijină inegalitatea de gen sunt mai predispuși să recurgă la VÎC sau VÎF,^{4,19} iar bărbații și femeile care consideră VPI justificabilă sunt mai predispuși să își disciplineze copiii prin violență.²⁰
- Normele respective induc ideea că violența reprezintă frecvent un mijloc justificat ori chiar indispensabil de corectare a comportamentului copiilor și al femeilor, ceea ce favorizează impunitatea. Normele patriarhale le acordă bărbaților asupra femeilor și părinților asupra copiilor acest „drept”.
- Normele de gen dăunătoare perpetuează, de asemenea, oportunități inegale pentru băieți și fete (de exemplu, limitarea accesului la educație sau promovarea căsătoriei timpurii pentru fete) — fapt care poate spori riscurile ulterioare de violență.

Programele de educație parentală au potențialul de a diminua violența în familie

Pe măsură ce tot mai multe programe de educație parentală urmăresc să reducă violența comisă asupra copiilor și asupra mamelor sau îngrijitoarelor, crește și volumul dovezilor privind eficiența lor. Datele disponibile indică faptul că aceste programe pot diminua simultan VÎC și VÎF — chiar și atunci când nu sunt create explicit cu acest scop. O sinteză sistematică recentă a identificat 19 programe de prevenție primară (preponderent în Sudul Global) care au redus atât practica VÎC în rândul părinților *cât și* VPI — incluzând nu numai programe de educație parentală, ci și intervenții comunitare și pentru cupluri ce nu aveau ca obiectiv principal rezultatele parentale.²¹ Deși multe programe au fost create pentru a aborda doar un singur tip de violență, sau au abordat celălalt tip într-o manieră limitată, ele au demonstrat totuși reduceri atât ale VÎC, cât și ale VPI. În rezultatul evaluării câtorva programe noi s-au demonstrat, de asemenea, reduceri în ambele tipuri de violență.²²⁻²⁴ Majoritatea acestor programe au lucrat cu părinți ai copiilor mici, deși câteva au ajuns și la părinții copiilor mai mari și/sau ai adolescenților.

Deși dovezile sugerează că programele de educație parentală pot reduce VÎC și VÎF (în special, dacă sunt concepute având în vedere aceste schimbări), este nevoie de mai multe cercetări. Multe dintre programele care s-au dovedit eficiente au fost evaluate doar într-un singur context și pe perioade relativ scurte. Sunt multe de învățat despre cât de eficiente sunt programele atunci când sunt adaptate și implementate în contexte diverse și pe termen lung. Programele vizează, de asemenea, rezultate diferite sau le evaluează în moduri distincte, ceea ce îngreunează înțelegerea și comparația între programe și contexte. Totodată, un număr tot mai mare de programe este evaluat, ceea ce extinde baza de dovezi.

Evaluări recente ale programelor destinate părinților, care au redus disciplinarea violentă și VPI (preponderent fizică sau sexuală, dar și emoțională ori economică) au evidențiat impact și asupra unei game de alte rezultate, inclusiv:²²⁻²⁷

- Atitudinile părinților față de disciplinarea violentă
- Abilități și comportamente de parentalitate pozitivă
- Îngrijire receptivă a copiilor
- Interacțiuni și relații între părinte și copil
- Sănătatea mintală a părinților și stresul parental
- Practici nutriționale ale mamelor și copiilor
- Rezultate privind comportamentul copiilor
- Calitatea relației de cuplu
- Implicarea bărbaților în îngrijirea copiilor
- Participarea bărbaților la activitățile gospodărești

- Participarea femeilor la luarea deciziilor în gospodărie
- Atitudinile părinților cu privire la gen și VÎF

Multe dintre programele care au atins aceste rezultate au fost concepute să fie transformatoare de gen, recunoscând rolul inegalității de gen în perpetuarea violenței.

Astfel de programe recunosc că inegalitatea de gen și dezechilibrele de putere dintre bărbați și femei, băieți și fete pot submina capacitatea părinților de a oferi îngrijire protectoare, pot limita oportunitățile copiilor și pot crește riscurile de VÎC și VÎF. Programele urmăresc să cultive relații grijulii și echitabile și interacțiuni nonviolente pentru toți membrii familiei. Consultați Caseta 3 pentru a afla mai multe despre programele de educație parentală transformatoare de gen, care reduc VÎC și VÎF.

Caseta 3. Programe de educație parentală transformatoare de gen pentru reducerea violenței

Programele de educație parentală transformatoare de gen urmăresc în mod intenționat să abordeze cauzele profunde ale inegalităților bazate pe gen și să conteste sau să transforme rolurile de gen, normele și dezechilibrele de putere dăunătoare dintre femei și bărbați, fete și băieți. ▽ Ele lucrează atât cu mame, cât și cu tați și îngrijitori pentru a promova relații sănătoase și nonviolente cu partenerii și copiii.

Aceste programe urmăresc să transforme propriile atitudini și comportamente de gen ale părinților pentru a îmbunătăți relația de cuplu și a schimba modul în care părinții își cresc copiii. Pentru a face acest lucru, ele promovează reflecția critică și discuția privind atitudinile, normele și dinamica de putere inegale, precum și sprijină părinții să identifice beneficiile unor moduri de a fi mai echitabili. Acestea construiesc sau consolidează abilitățile de relaționare și de parentalitate pentru a îmbunătăți calitatea relațiilor dintre părinți și a relațiilor părinte-copil (de exemplu, comunicare, autoreglare emoțională, rezolvare a conflictelor, gestionare a stresului și disciplinare nonviolentă).

Alături de îmbunătățirea practicilor parentale, programele au adesea ca obiectiv multiple schimbări care pot aduce beneficii sănătății fizice și mintale, dezvoltării și bunăstării copiilor, cum ar fi:

- Relații părinte-copil și de cuplu grijulii, de sprijin și nonviolente
- Relații echitabile în care partenerii împărtășesc responsabilitatea îngrijirii și puterea de a lua decizii cu privire la relația lor, gospodăria și viața copiilor
- Capacitatea părinților/îngrijitorilor de a crește copiii cu aceeași grijă și cu oportunități egale de joacă, învățare și educație, fără stereotipuri de gen

Pentru o definiție mai amplă a programelor de educație parentală transformatoare de gen — inclusiv principiile lor comune, caracteristicile de implementare și conținutul acestor programe — consultați [Rezumatul nr. 2](#) din această serie.

De ce ar trebui ca programele de educație parentală să promoveze egalitatea de gen?

Normele de gen inegale perpetuează VÎC și VÎF și modelează fundamental practicile parentale și mediile în care sunt crescuți copiii. Pe lângă prevenirea violenței, contestarea normelor de gen inegale ar trebui să constituie o prioritate a programelor de educație parentală deoarece:

Normele de gen îi descurajează adesea pe bărbați să se implice în îngrijirea propriilor copii. În majoritatea contextelor, femeilor și fetelor li se atribuie rolul de îngrijitoare, fiind formate încă din copilărie să-și îngrijească frații și să îndeplinească sarcini casnice. Concomitent, băieții sunt frecvent privați de exemple de bărbați care se implică în îngrijire și de oportunități de a dobândi competențe de îngrijire.²⁸ Așteptarea unui rol limitat al bărbaților în îngrijirea copiilor este adesea întărită de familiile, comunitățile și serviciile lor (inclusiv unele programe de educație parentală). La rândul lor, mulți copii ratează potențialul deplin de îngrijire al taților lor, deși mulți tați își doresc să fie mai implicați.²⁸ Prin contrast, băieții care cresc cu tați implicați în treburile gospodărești tind, la maturitate, să procedeze similar și să manifeste atitudini mai echitabile de gen.²⁹

Normele de gen contribuie adesea la dinamici familiale inegale. De regulă, ele prescriu bărbatului rolul de șef al gospodăriei, cu autoritate în deciziile familiale. În consecință, bărbații influențează sau controlează frecvent accesul femeilor și copiilor la resurse și servicii esențiale, precum sănătatea și educația. Această dinamică inegală de putere limitează capacitatea de acțiune și autonomia femeilor și fetelor, iar aceste norme de gen creează diviziuni rigide ale muncii (adică bărbații ca decidenți, femeile ca îngrijitoare), privilegiile și responsabilități în cadrul gospodăriei. Aceste separări îi lasă adesea pe ambii părinți copleșiți și izolați în rolurile lor, diminuându-le capacitatea de a acționa ca o echipă în parentalitate.

Normele de gen influențează adesea oportunitățile și comportamentul copiilor încă din primii ani de viață.

Copiii învață mai întâi cum să se vadă pe ei înșiși și lumea din jur prin interacțiunile cu părinții și frații lor, care le modelează atitudinile și comportamentele. Părinții pot transmite, conștient sau nu, norme de gen dăunătoare, tratându-i diferit pe băieți și pe fete (consultați Caseta 4). Astfel de norme și stereotipuri influențează ceea ce cred părinții că pot sau ar trebui să facă copiii în funcție de sex — inclusiv cum și unde se joacă, ce jucării au, ce povești li se spun, dacă fac treburi casnice, dacă și cât timp merg la școală și la ce vârstă se căsătoresc.³⁰ Acest lucru poate perpetua inegalitatea de gen și dezechilibrele de putere care limitează oportunitățile copiilor (de exemplu, accesul fetelor la educație, oportunitățile băieților de conexiune emoțională) și creează, de asemenea, riscuri pentru viitoare forme de violență.

Programele de educație parentală ar trebui să fie conștiente de modul în care normele de gen îi influențează pe părinți, relațiile lor cu copiii și partenerii, precum și practicile parentale. Cel puțin, programele de educație parentală ar trebui să evite perpetuarea sau adâncirea normelor de gen dăunătoare. Totuși, programele de educație parentală pot alege și o abordare transformatoare de gen — lucrând cu mamele și tații pentru a contesta normele de gen restrictive și a crea relații mai echitabile — și, astfel, își pot amplifica impactul. Programele concepute astfel pot contribui la îmbunătățirea interacțiunilor părinte-copil și a dinamicii familiale; la reducerea violenței și a consecințelor ei imediate și pe termen lung; și la asigurarea faptului că toți copiii sunt crescuți cu oportunități egale, indiferent de sexul sau identitatea lor de gen.

Caseta 4. Ce este socializarea de gen?³¹

Prin socializare de gen înțelegem ansamblul proceselor prin care persoanele interiorizează comportamentele și așteptările asociate genului. Procesul debutează la naștere, se dezvoltă în copilărie și tinde să devină mai puternic în perioada adolescenței. Părinții își pot orienta copiii către norme de gen inegale, în mod intenționat sau neintenționat, prin:

1.

Predare activă, de exemplu, situațiile în care băieților li se spune că nu trebuie să plângă sau în care fetele, dar nu și băieții, sunt însărcinate cu treburile gospodărești

2.

Limbaj, acțiuni, comportamente și practici, precum obiceiul de a le pune în mâini fetelor păpuși, iar băieților pistoale de jucărie, sau de a le aprecia pe fete pentru felul în care arată și pe băieți pentru forța lor

3.

Limbaj, acțiuni, comportamente, precum atribuirea întregii munci de îngrijire neremunerată femeilor și fetelor în cadrul gospodăriei

4.

Practici dăunătoare, precum VPI sau restricționarea mobilității femeilor și fetelor²²

Programele de educație parentală pot promova o socializare de gen pozitivă sprijinindu-i pe părinți să conștientizeze aceste tipare, să le analizeze critic și să le schimbe.

Concluzii

Programele de educație parentală pot diminua expunerea copiilor la violență — atât împotriva lor, cât și împotriva mamelor sau a îngrijitoarelor lor — și pot atenua efectele imediate și pe termen lung ale acestei expunerii. Programele existente pot fi adaptate pentru a aborda ambele tipuri de violență, pe baza dovezilor. Ele pot adopta o abordare transformatoare de gen, lucrând cu mamele și tații pentru a dezvolta abilități relaționale și de parentalitate, a pune sub semnul întrebării normele nocive și a îmbunătăți dinamica familială. De asemenea, pot sprijini părinții să își crească copiii cu aceeași grijă și cu oportunități egale de joacă, învățare și educație, fără stereotipuri de gen. Pe termen lung, acest lucru poate contribui la ruperea tiparelor intergeneraționale de violență.

Următorul rezumat al seriei ([Rezumatul nr. 2](#)) descrie cum se traduc în practică aceste programe. Acesta detaliază principiile, conținutul și strategiile esențiale pentru a lucra cu părinții în vederea reducerii violenței și a contestării normelor de gen inegale și a dinamicii de putere. Oferă perspective cheie care îi pot sprijini pe practicienii în parentalitate să își adapteze programele existente pentru a reduce VÎCMÎF și a promova egalitatea de gen.

Vă invităm să explorați toate cele patru rezumate din seria noastră:

REZUMAT NR. 1

Programe de educație parentală pentru reducerea violenței împotriva copiilor și a femeilor: De ce sunt importante.

REZUMAT NR. 3

Programe de educație parentală pentru reducerea violenței împotriva copiilor și a femeilor: Cum arată programele transformatoare de gen.

REZUMAT NR. 2

Programe de educație parentală pentru reducerea violenței împotriva copiilor și a femeilor: Cum să adaptați programele pentru a aborda ambele tipuri de violență.

REZUMAT NR. 4

Programe de educație parentală pentru reducerea violenței împotriva copiilor și a femeilor: Cum să măsurați schimbarea.

Resurse recomandate

© UNICEF

[What Works Evidence Review: Intersections of Violence against Women and Violence against Children](#), What Works to Prevent Violence, 2017

[Working at the Intersection of Violence Against Women and Children](#) (curs online), Prevention Collaborative

[Gender Dimensions of Violence Against Children and Adolescents](#), Fondul Națiunilor Unite pentru Copii (UNICEF), 2020

[Parenting and Caregiver Support Programmes to Prevent Violence in the Home: Evidence Brief](#), Prevention Collaborative, 2022

[Breaking the Cycle of Intergenerational Violence: The Promise of Psychosocial Interventions to Address Children's Exposure to Violence](#), Equipundo și Sonke Gender Justice, 2018

[Technical Note: Gender-Responsive Parenting](#), UNICEF, 2019

Referințe

1. United Nations Children's Fund (UNICEF). 2014. *Hidden in Plain Sight: A Statistical Analysis of Violence against Children*. New York: UNICEF. <https://data.unicef.org/resources/hidden-in-plain-sight-a-statistical-analysis-of-violence-against-children/>
2. Sardinha, Lynnmarie, Mathieu Maheu-Giroux, Heidi Stöckl, Sarah Rachel Meyer, and Claudia García-Moreno. 2022. "Global, Regional, and National Prevalence Estimates of Physical or Sexual, or Both, Intimate Partner Violence against Women in 2018." *The Lancet* 399, no. 10327: 803–13. [https://doi.org/10.1016/S0140-6736\(21\)02664-7](https://doi.org/10.1016/S0140-6736(21)02664-7)
3. World Health Organization (WHO). 2020. *Global Status Report on Preventing Violence against Children*. Geneva: WHO. <https://www.who.int/teams/social-determinants-of-health/violence-prevention/global-status-report-on-violence-against-children-2020>
4. Guedes, Alessandra, Sarah Bott, Claudia Garcia-Moreno, and Manuela Colombini. 2016. "Bridging the Gaps: A Global Review of Intersections of Violence against Women and Violence against Children." *Global Health Action* 9, no. 1: 31516. <https://doi.org/10.3402/gha.v9.31516>
5. World Health Organization (WHO). 2016. *INSPIRE: Seven Strategies for Ending Violence against Children*. Geneva: WHO. <https://www.who.int/publications/i/item/9789241565356>
6. Holmes, Megan R., Kristen A. Berg, Anna E. Bender, Kylie E. Evans, Kari O'Donnell, and Emily K. Miller. 2022. "Nearly 50 Years of Child Exposure to Intimate Partner Violence Empirical Research: Evidence Mapping, Overarching Themes, and Future Directions." *Journal of Family Violence* 37, no. 8: 1207–19. <https://doi.org/10.1007/s10896-021-00349-3>
7. End Violence against Children. 2021. *Corporal Punishment of Children: Review of Research on Its Impact and Associations: Full Working Paper*. <https://endcorporalpunishment.org/wp-content/uploads/2021/09/Research-effects-full-working-paper-202>
8. Bick, Johanna, and Charles A. Nelson. 2016. "Early Adverse Experiences and the Developing Brain." *Neuropsychopharmacology* 41, no. 1: 177–96. <https://doi.org/10.1038/npp.2015.252>
9. World Health Organization (WHO). 2013. *Global and Regional Estimates of Violence against Women: Prevalence and Health Effects of Intimate Partner Violence and Nonpartner Sexual Violence*. Geneva: WHO. <https://www.who.int/publications/i/item/9789241564625>
10. What Works to Prevent Violence. 2020. *Social and Economic Costs of VAWG: Evidence Brief*. <https://ww2preventvawg.org/evidence-hub/economic-and-social-costs-vawg>
11. Mazza, Marianna, Emanuelle Caroppo, Guiseppe Marano, Daniela Chieffo, Lorenzo Mocia, Delfina Janiri, Lucio Rinaldi, Luigi Janiri, and Gabriele Sani. 2021. "Caring for Mothers: A Narrative Review on Interpersonal Violence and Peripartum Mental Health." *International Journal of Environmental Research and Public Health* 18, no. 10: 5281. <https://doi.org/10.3390/ijerph18105281>
12. United Nations Children's Fund (UNICEF). 2022. *Global Multisectoral Operational Framework for Mental Health and Psychosocial*. New York: UNICEF. <https://www.unicef.org/reports/global-multisectoral-operational-framework>
13. Fulu, Emma, Stephanie Miedema, Tim Roselli, Sarah McCook, Ko Ling Chan, Regine Haardörfer, and Rachel Jewkes. 2017. "Pathways between Childhood Trauma, Intimate Partner Violence, and Harsh Parenting: Findings from the UN Multi-country Study on Men and Violence in Asia and the 3DFLIIF." *The Lancet Global Health* 5, no. 5: e512–e522. [https://doi.org/10.1016/S2214-109X\(17\)30103-1](https://doi.org/10.1016/S2214-109X(17)30103-1)
14. Carlson, Catherine, Sophie Namy, Andrea Norcini Pala, Milton L. Wainberg, Lori Michau, Janet Nakuti, Louise Knight et al. 2020. "Violence against Children and Intimate Partner Violence against Women: Overlap and Common Contributing Factors among Caregiver-Adolescent Dyads." *BMC Public Health* 20, no. 1: 1–13. <https://doi.org/10.1186/s12889-019-8115-0>
15. Fulu, Emma, Sarah McCook, and Kathryn Falb. 2017. *What Works Evidence Review: Intersections of Violence against Women and Violence against Children*. What Works to Prevent Violence. <https://www.whatworks.co.za/documents/publications/116-vac-vaw-evidence-brief-new-crop-1/file>
16. Equimundo and Sonke Gender Justice. (2018). *Breaking the Cycle of Intergenerational Violence: The Promise of Psychosocial Interventions to Address Children's Exposure to Violence*. Washington, DC: Equimundo, and Cape Town: Sonke Gender Justice. <https://www.equimundo.org/resources/breaking-the-cycle-of-intergenerational-violence-the-promise-of-psychosocial-interventions-to-address-childrens-exposure-to-violence/>
17. Namy, Sophie, Catherine Carlson, Kathleen O'Hara, Janet Nakuti, Paul Bukuluki, Julius Lwanyaaga, Sylvia Namakula et al. 2017. Towards a Feminist Understanding of Intersecting Violence against Children and Women in the Family. *Social Science and Medicine* 184: 40–48. <https://doi.org/10.1016/j.socscimed.2017.04.042>
18. United Nations Children's Fund (UNICEF). 2020. *Gender Dimensions of Violence against Children and Adolescents*. New York: UNICEF. <https://www.unicef.org/documents/gender-dimensions-violence-against-children-and-adolescents>
19. Fleming, Paul J., Jennifer McCleary-Sills, Matthew Morton, Ruti Levto, Brian Heilman, and Gary Barker. 2015. "Risk Factors for Men's Lifetime Perpetration of Physical Violence against Intimate Partners: Results from the International Men and Gender Equality Survey (IMAGES) in Eight Countries." *PLOS ONE* 10, no. 3 (2015): e0118639. <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0118639>

20. Lansford, Jennifer E., Susannah Zietz, Diane L. Putnick, Kirby Deater-Deckard, Robert H. Bradley, Megan Costa, Gianluca Esposito, and Marc H. Bornstein. 2020. "Men's and Women's Views on Acceptability of Husband-to-Wife Violence and Use of Corporal Punishment with Children in 21 Low-and Middle-Income Countries." *Child Abuse & Neglect* 108, 104692. <https://doi.org/10.1016/j.chiabu.2020.104692>
21. Bacchus, Lorraine J., Manuela Colombini, Isabelle Pearson, Anik Gevers, Heidi Stöckl, and Alessandra C. Guedes (In press). "A Rapid, Systematic Review of Effective Interventions That Prevent and/or Respond to Intimate Partner Violence against Women and Child Maltreatment."
22. Falb, Kathryn L., Khudejha Asghar, Alexandra Blackwell, Simon Baseme, Martin Nyanguba, Danielle Roth, and Jean de Dieu Hategekimana. 2023. "Improving Family Functioning and Reducing Violence in the Home in North Kivu, Democratic Republic of Congo: A Pilot Cluster-Randomised Controlled Trial of Safe at Home." *BMJ Open* 13, no. 3: e065759. <https://doi.org/10.1136/bmjopen-2022-065759>
23. Galvin, Lauren, Cristiana K. Verissimo, Ramya Ambikapathi, Nilupa S. Gunaratna, Paula Rudnicka, Amy Sunseri, Joshua Jeong et al. 2023. "Effects of Engaging Fathers and Bundling Nutrition and Parenting Interventions on Household Gender Equality and Women's Empowerment in Rural Tanzania: Results from EFFECTS, a Five-Arm Cluster-Randomized Controlled Trial." *Social Science & Medicine* 324: 115869. <https://doi.org/10.1016/j.socscimed.2023.11586>
24. Child Health and Development Centre, University of Makerere. 2023. *Ugandan Parenting for Respectability Implementation Science Evaluation: Cluster Randomised Controlled Trial of a Parenting Programme to Reduce Violence against Children and Gender Based Violence in Uganda*. <https://globalparenting.org/sitefiles/gpi-uprise-uganda-policy-brief-230111.pdf>
25. Ashburn, Kim, Brad Kerner, Dickens Ojamuge, and Rebecka Lundgren. 2017. "Evaluation of the Responsible, Engaged, and Loving (REAL) Fathers Initiative on Physical Child Punishment and Intimate Partner Violence in Northern Uganda." *Prevention Science* 18, no. 7: 854–64. <https://doi.org/10.1007/s11211-016-0713-9>
26. Jensen, Sarah K. G., Matias Placencio-Castro, Shauna M. Murray, Robert T. Brennan, Simo Goshev, Jordan Farrar, Aisha Yousafzai et al. 2021 "Effect of a Home-Visiting Parenting Program to Promote Early Childhood Development and Prevent Violence. A Cluster-Randomized Trial in Rwanda." *BMJ Global Health* 6, no. 1: e003508. <https://doi.org/10.1136/bmjgh-2020-003508>
27. Doyle, Kate, Ruti G. Levto, Gary Barker, Gautam G. Bastian, Jeffrey B. Bingenheimer, Shamsi Kazimbaya, Anicet Nzabonimpa et al. "Gender-Transformative Bandedereho Couples' Intervention to Promote Male Engagement in Reproductive and Maternal Health and Violence Prevention in Rwanda: Findings from a Randomized Controlled Trial." *PLOS ONE* 13, no. 4 (2018): e0192756.
28. Doyle, Kate, Melanie Swan, Sheila Manji, Bernadette Daelmans, Margaret Greene, and Saif Chaudhury. 2022. *Nurturing Care* World Health Organization and United Nations Children's Fund. <https://www.who.int/publications/i/item/9789240060067>
29. Equimundo. 2022. *The International Men and Gender Equality Survey: A Status Report on Men, Women*, Washington, DC: Equimundo. <https://www.equimundo.org/resources/men-and-gender-equality-a-global-status-report-in-15-headlines/>
30. United Nations Children's Fund. 2019. *Technical Note: Gender Responsive Parenting*. https://www.unicef.org/eca/media/16436/file/Gender_Responsive_Parenting.pdf
31. United Nations Children's Fund (UNICEF), Office of Research, Innocenti, 2021. *Being Intentional about Gender Transformative Strategies: Reflections and Lessons for UNICEF's Gender Action Plan (2022-2025)*. Florence: UNICEF Office of Research — Innocenti. <https://www.unicef-irc.org/publications/1307-being-intentional-about-gender-transformative-strategies-reflections-and-lessons-for-unicefs-gender-and-policy-action-plan.html>

Despre noi

UNICEF lucrează în cele mai dificile locuri din lume pentru a ajunge la copiii și adolescenții cei mai defavorizați și pentru a proteja drepturile fiecărui copil, oriunde s-ar afla. În 190 de țări și teritorii, facem tot ce este necesar pentru a ajuta copiii să supraviețuiască, să se dezvolte și să-și realizeze potențialul, din copilăria timpurie până la adolescență. Și nu renunțăm niciodată.

UNICEF Innocenti - Biroul Mondial de Cercetare și Previziune abordează problemele de cea mai mare importanță pentru copii, atât cele existente, cât și cele emergente. Acesta promovează schimbarea prin cercetare și previziune într-o gamă largă de probleme legate de drepturile copilului, stimulând dezbateri la nivel global și implicând activ tinerii în activitatea sa.

The Prevention Collaborative lucrează pentru a reduce violența împotriva femeilor și copiilor acestora prin consolidarea capacității actorilor-cheie de a implementa programe de prevenire eficiente, bazate pe principii feministe și pe învățarea bazată pe dovezi și practică. Răspundem nevoilor specifice ale practicienilor și partenerilor de implementare prin colectarea de dovezi, sprijinirea organizațiilor cu îndrumare adecvată și garantarea utilizării responsabile a fondurilor oferite de donatori.

Equimundo: Centrul pentru masculinități și justiție socială activează la nivel internațional și în SUA din 2011 pentru a implica bărbații și băieții ca aliați ai egalității de gen, a promova o masculinitate sănătoasă și a preveni violența. Equimundo acționează pentru atingerea egalității de gen și a justiției sociale prin transformarea tiparelor intergeneraționale de vătămare și promovarea unor tipare de îngrijire, empatie și responsabilizare în rândul băieților și bărbaților de-a lungul vieții.

pentru fiecare copil, răspunsuri